

LIMEN 2

Praevisus Non Eram.

Si vitam e longinquo spectas, omnia sensum habere videntur.

Puncta inter se coniunguntur.

Res explicationem inveniunt.

Flexus inevitabiles apparent.

Etiam errores pars consilii videntur.

Sed haec fallacia est quae ad praesens pertinet.

Cum res vivis, nulla exstat tabula.

Soli dies existunt.

Et in diebus explicationes non sunt.

Sunt consilia.

Cum iuvenis eram, putabam adultos scire quid facerent.

Putabam magistros futura discipulorum nosse.

Putabam societates vim latentem hominum agnoscere scire.

Putabam mundum ordinem habere.

Deinde veritatem multo simpliciore reperiri.

Nemo vere scit quid futurum sit.

Omnes navigant.

Alii id fatentur.

Alii dissimulant.

Vitam meam respiciens, nullum momentum
invenire possum quo aliquis dixerit:

"Hic homo longe perveniet."

Nemo me exspectabat.

Non erat semita praecipua.

Nullum consilium ante paratum exstabat.

Nullius dilectus eram.

Et, ut verum dicam, hoc inventum me
liberavit.

Nam cum nemo te exspectat, desinis vivere ut
expectationes aliorum confirmes.

Incipis iter tuum aedificare.

Singulis passibus.

Multi homines vitam agunt conantes imagini
respondere quam alii pro iis finxerunt.

Ego commodum aliud habui.

Illa imago non exstabat.

Ideo mature didici cum incerto vivere.

Non pavere cum res mutabantur.

Mutationem non pro minis habere.

Vias insolitas non pro erroribus habere.

Vita numquam curavit ut consilia mea
sequeretur.

Et, procedente tempore, didici id ab ea non
exigere.

Fuerunt momenta quibus omnia in rectam
partem ire videbantur.

Et momenta quibus contrarium prorsus
accidere videbatur.

Homines qui necessarii videbantur et
evanescebant.

Occasiones quae decretoriae videbantur et
leves evadebant.

Viae quae secundariae videbantur et
primariae fiebant.

Congressus fortuiti qui cursum annorum
sequentium mutabant.

Verum est futurum inopinata amare.

Veniam non petit.

Nuntios praevios non mittit.

Gradus dignitatis non observat.

Venit, nihil amplius.

Et saepe inde venit quo nemo spectat.

Multa eorum quae vitam meam definierunt sic
nata sunt.

E deverticulis.

E casibus.

E rebus quae, dum accidebant, nullam
speciem magnitudinis habebant.

Memini documentum quod tempus me cum
quadam duritia docuit.

Non confundendum est quod praevideri potest
cum eo quod valet.

Quod praevideri potest, securos nos facit.

Quod valet, transformat.

Haec duo raro congruunt.

Per annos laboravi mercatus, societates,
numeros, instituta observans.

Ubique eandem persuasionem inveniebam.

Omnia praevideri posse.

Res regi posse.

Futurum lineam esse quae duci posset.

Deinde semper aliquid veniebat quod illam
securitatem refelleret.

Mutatio.

Discrimen.

Homo.

Morbus.

lactura.

Occasio.

Aliquid quod nemo in consilium inseruerat.

Atqui ibi ipsa pars fabulae maxime
memorabilis incipiebat.

Nam vita facultatem praevidendi non metitur.

Facultatem se accommodandi metitur.

Hoc discrimen maximi momenti est.

Praevidere exercitatio intellegentiae est.

Se accommodare exercitatio identitatis est.

Cum mundus mutatur, non is vincit qui verum
dixerat.

Vincit qui intra mutationem vivus manere
potest.

Interdum me rogo quid factum esset, si quis
mihi accurate dixisset quomodo iter meum
processurum esset.

Fortasse minus timuissem.

Fortasse pauciores errores commisissem.

Fortasse minus doluissem.

Sed tum intellego me multo minus didicturum
fuisse.

Nam pleraque eorum quae magni aestimo non
e certitudine nata sunt.

E dubio nata sunt.

E periculo.

Ex inopia cautionum.

E necessitate pergendi cum nescirem quo
prorsus irem.

Hoc sensu, non praevisum esse privilegium
fuit.

Me coegit aedificare.

Observare.

Discere.

Mutari.

Denuo incipere.

Quaque vice.

Iterum atque iterum.

Hodie multi homines approbationes sectantur.

Concessionem expectant.

Confirmationes quaerunt.

Ante scire volunt num recipiantur.

Num agnoscantur.

Num intellegantur.

Ego formulam praebere non possum.

Possum tantum narrare quod didici.

Plerumque mundus nescit te esse.

Te non exspectat.

Viam tibi non parat.

Sollemnia adventus non apparat.

Et fortasse ita bene est.

Nam valor itineris non pendet ab eo qui id
praeviderat.

Pendet ab eo qui id transire ausus est.

Ego praevisus non eram.

Non exspectatus.

Non praestitutus.

Attamen ecce adsum.

Retro spectans.

Puncta coniungens.

Ad ironiam temporis subridens.

Nam denique fabulae maxime memorabiles
non sunt quae ante scriptae sunt.

Eae sunt quae ipsae viam inveniunt ut
exsistant.

Et mea, in bono et in malo, ad hoc genus
pertinet.